

Sygn. akt III AUa 37/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka (spr.)
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Beata Górską
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy Urzędu Gminy w R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

przy udziale J. W., D. G.

o objęcie ubezpieczeniem społecznym

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 października 2014 r. sygn. akt VII U 1810/13

1. oddala apelację,
2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz Urzędu Gminy w R. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO del. Beata Górską SSA Barbara Białecka SSA Jolanta Hawryszko

Sygn. akt III AUa 37/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 5 czerwca 2013 roku stwierdził, że D. G. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek Urzędu Gminy R. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w dniu 31 sierpnia 2009 roku, a nadto obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 27 sierpnia 2010 roku do 31 sierpnia 2010 roku oraz w dniu 29 sierpnia 2012 roku.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z 5 czerwca 2013 roku stwierdził, że J. W. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek Urzędu Gminy R. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym w okresach od 28 sierpnia 2007 roku do 31 października 2007 roku, od 20 sierpnia 2008 roku do 30 września 2008 roku i od 31 sierpnia 2009 roku do 30 września 2009 roku, a nadto obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresach od 15 września 2010 roku do 19 września 2010 roku, od 15 sierpnia 2011 roku do 5 września 2011 roku i od 22 sierpnia 2012 roku do 9 września 2012 roku.

W uzasadnieniach ww. decyzji organ rentowy wskazał, że w toku kontroli prowadzonej u płatnika składek Urzędu Gminy R. ustalił, iż w okresach wskazanych w decyzjach D. G. i J. W. zostali zgłoszeni do ubezpieczenia zdrowotnego z kodem ubezpieczenia świadczącym o zawarciu umowy zlecenia. W toku kontroli ustalono, że płatnik składek zawarł z ww. ubezpieczonymi umowy o inkaso na czas nieokreślony, których przedmiotem było pobieranie przez inkasenta opłaty miejscowej od osób fizycznych przebywających w obiekcie – miejscu wykonywania umowy zlecenia. Organ rentowy wskazał, że płatnik składek zawarł z ubezpieczonymi umowy cywilnoprawne, w których precyzował obowiązki inkasenta wynikające z Uchwały Rady Gminy R. Nr (...) z 13 grudnia 2002 r. i Nr (...) z 14 listopada 2008 r. oraz z ustawy Ordynacja podatkowa. W ocenie organu rentowego w sytuacji, gdy powołaniu do określonych funkcji towarzyszy zawarcie umowy cywilnoprawnej, osoby wyznaczone w ten sposób podlegają ubezpieczeniom społecznym jako zleceniobiorcy.

Z powyższymi decyzjami nie zgodził się płatnik składek Urząd Gminy R., który w odwołaniach wniósł o uchylenie zaskarżonych decyzji w całości, podnosząc że w okresach w nich wskazanych ani D. G., ani J. W. nie byli zatrudnieni w Urzędzie Gminy R. na podstawie umów zlecenia, a jedynie pełnili funkcje inkasentów opłaty miejscowej.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Postanowieniem z 24 października 2013 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego J. W., a postanowieniem z 21 listopada 2013 roku w charakterze zainteresowanej D. G.. Następnie postanowieniem z 6 maja 2014 r. Sąd połączył sprawy z odwołań płatnika od ww. decyzji dot. zainteresowanych D. G. i J. W. do wspólnego rozpoznania i wyrokowania.

Wyrokiem z dnia 28 października 2014r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone decyzje organu rentowego w ten sposób, że stwierdził, iż zainteresowani J. W. i D. G. nie podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz Urzędu Gminy w R. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił, iż na mocy § (...)uchwały nr (...) Rady Gminy R. z dnia 13 grudnia 2002 r. przyjęto, że zarządza się pobór opłaty miejscowej w drodze inkasa. Opłatę tę pobierają:

- biura turystyczne, kierownicy, właściciele i dzierżawcy ośrodków wczasowych, pól campingowych i namiotowych, hoteli

- właściciele, dzierżawcy i najemcy pensjonatów, domów gościnnych i kwater prywatnych – bądź wyznaczone przez nich osoby – zwane inkasentami – najpóźniej do trzeciego dnia pobytu osoby w danym miejscu.

Opłatę pobiera się na kwitariusz pobrany z Urzędu Gminy – w oparciu o książkę meldunkową znajdującą się w danym obiekcie. Pobór opłaty miejscowej inkasenci dokonują w oparciu o umowę zawartą z Urzędem Gminy. Na mocy § (...) uchwały nr (...) Rady Gminy R. z dnia 14 listopada 2008 roku przyjęto, że zarządza się pobór opłaty miejscowej w drodze inkasa i wyznacza inkasentów:

- osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, m.in. biura turystyczne, kierownicy i dzierżawcy ośrodków wczasowych, pól campingowych i namiotowych, hoteli, pensjonatów, bądź wyznaczone przez nich osoby na podstawie upoważnienia;

- osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie wynajmu pokoi gościnnych (m.in. właściciele, dzierżawcy, najemcy, bądź osoby przez nich upoważnione).

Wyznaczeni inkasenci pobierają opłatę miejscową najpóźniej do trzeciego dnia pobytu osoby przebywającej w danym miejscu. Pobrane opłaty inkasenci rozliczają w Urzędzie Gminy w terminie 14 dni za dany miesiąc kalendarzowy, w którym pobrano opłatę. Inkasenci pobierają opłatę na kwitariusz przychodowy pobrany z Urzędu Gminy, wydając uiszczającemu pokwitowanie. Za przekroczenie terminu rozliczenia naliczane będą odsetki za zwłokę, w wysokości odsetek od zaległości podatkowych.

Na mocy § (...) uchwały nr (...) Rady Gminy R. z dnia 22 października 2009 roku zmieniono § (...) uchwały nr (...) Rady Gminy R. z dnia 14 listopada 2008 roku i przyjęto, że zarządza się pobór opłaty miejscowej w drodze inkasa i wyznacza inkasentów:

- osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nie posiadające osobowości prawnej, m.in. biura turystyczne, kierownicy i dzierżawcy ośrodków wczasowych, pól campingowych i namiotowych, hoteli, pensjonatów;

- osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą w zakresie wynajmu pokoi gościnnych (m.in. właściciele, dzierżawcy, najemcy).

W podjętych uchwałach Rady Gminy R. nie wskazano inkasentów z imienia i nazwiska, określono jedynie kto może być inkasentem. Inkasentami mogły być wszystkie osoby spełniające kryteria wskazane w uchwałach Rady Gminy – niezależnie od tego, czy zawarły z Urzędem Gminy R. „umowę o inkaso”. Osoba, która spełniała kryteria wskazane w uchwałach Rady Gminy R., a nie pobierała opłat miejscowych od wczasowiczów, nie ponosiła z tego tytułu żadnych konsekwencji. Urząd Gminy R. wszczął wówczas postępowanie wobec wczasowicza, który nie uiścił opłaty miejscowej. Celem opracowania orientacyjnej imiennej bazy inkasentów, Urząd Gminy w R. stworzył dokumenty nazwane „umowami o inkaso”. Umowy te dla Urzędu Gminy R. miały charakter jedynie techniczny. Osoby spełniające kryteria wskazane w uchwałach Rady Gminy R. pobierały w Urzędzie Gminy kwitariusze, na podstawie których pobierali od wczasowiczów opłatę miejscową. Najczęściej wtedy z osobą taką zawierana była „umowa o inkaso”, w której powielane były zapisy wynikające z uchwały. Możliwe było jednak pobranie kwitariusza i niepodpisanie „umowy o inkaso”. Kwitariusz stanowił podstawę rozliczenia się z gminą i uzyskania należnej prowizji. Inkasent miał prawo do prowizji w wysokości 10% pobranych opłat, niezależnie od tego czy podpisał z Urzędem Gminy R. „umowę o inkaso”. Aktualnie Urząd Gminy R. nie podpisuje z inkasentami już „umów o inkaso”, a przekazuje inkasentom druk oświadczenia, że dana osoba będzie wypełniała obowiązki inkasenta, wynikające z Uchwały Rady Gminy R. w sprawie opłaty miejscowej i wprowadzenia zwolnień.

Żona J. W. jest właścicielem ośrodka wczasowego położonego na terenie gminy R. w P. przy ul. (...). Z upoważnienia żony J. W. pobierał opłatę miejscową od wczasowiczów, przebywających na terenie ośrodka wczasowego. Poboru i rozliczenia opłaty miejscowej dokonywał on na podstawie kwitariusza uzyskanego z Urzędu Gminy R.. Na tej podstawie uzyskiwał on też przewidzianą uchwałą Rady Gminy R. prowizję. J. W. tylko dwukrotnie podpisał w Urzędzie Gminy R. „umowę o inkaso”, tj. umowę nr (...) z 6 czerwca 2007 roku i nr (...) z 22 czerwca 2010 roku, pomimo że poborem opłaty miejscowej na podstawie uzyskanych kwitariuszy zajmował się wielokrotnie.

Przedmiotem ww. umów o inkaso było pobieranie przez J. W. opłaty miejscowej od osób fizycznych przebywających w obiekcie dłużej niż dobę w celach wypoczynkowych, zdrowotnych lub turystycznych. W umowie wskazano, że inkasent pobiera opłatę miejscową na kwitariuszu przychodowym K-103, pobranym z Urzędu Gminy R. w oparciu o książkę meldunkową znajdującą się w obiekcie.

Rozliczenie z pobranej opłaty następowało w terminie 14 dni po upływie miesiąca, w którym opłatę pobierano. Kwitariusz podlegał bezwzględnemu zwrotowi do Urzędu Gminy po jego wykorzystaniu.

D. G. jest emerytką. Prowadzi ona działalność gospodarczą w zakresie wynajmu wczasowiczom kwater w obiekcie położonym na terenie gminy R. w N. przy ul. (...), w związku z czym była uprawniona do pobierania opłaty miejscowej zgodnie z obowiązującymi uchwałami Rady Gminy R.. Opłaty takie pobierała zarówno przed, jak i po podpisaniu w Urzędzie Gminy R. umowy o inkaso. D. G. zawarła z Radą Gminy R. 8 czerwca 2007 roku umowę o inkaso, której przedmiotem było pobieranie przez nią opłaty miejscowej od osób fizycznych przebywających w obiekcie dłużej niż dobę w celach wypoczynkowych, zdrowotnych lub turystycznych. W umowie wskazano, że inkasent pobiera opłatę miejscową na kwitariuszu przychodowym K-103, pobranym z Urzędu Gminy R. w oparciu o książkę meldunkową znajdującą się w obiekcie. Rozliczenie z pobranej opłaty następowało w terminie 14 dni po upływie miesiąca, w którym opłatę pobierano. Kwitariusz podlegał bezwzględnemu zwrotowi do Urzędu Gminy po jego wykorzystaniu.

Sąd Okręgowy zważył, że odwołania płatnika okazały się w całości uzasadnione. Przedmiotem niniejszego postępowania była zasadność objęcia zainteresowanych D. G. i J. W. obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym w okresach szczegółowo wskazanych w zaskarżonych decyzjach w związku z wykonywaniem przez ww. zadań inkasentów opłaty miejscowej, wynikających z obowiązujących na terenie gminy R. uchwał Rady Gminy w przedmiocie ustalenia wysokości opłaty miejscowej i zasad jej pobierania. Zagadnienie poboru tzw. opłat klimatycznych, tj. opłaty miejscowej oraz opłaty uzdrowskiej reguluje ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. nr 95, poz. 613 ze zm.). W świetle art. 17 ust. 1a ww. ustawy, opłatę uzdrowską pobiera się od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach zdrowotnych, turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status uzdrowiska za każdy dzień pobytu w takich miejscowościach. Status uzdrowiska przyznawany jest z kolei obszarowi, który łącznie spełnia warunki określone w przepisach ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowskim, uzdrowskach i obszarach ochrony uzdrowskiej oraz o gminach uzdrowskich. Na mocy art. 19 ww. ustawy Rada Gminy jest obowiązana określić w drodze uchwały zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek. Zgodnie z powołanym przepisem, rada gminy może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso. Uchwałami, o których mowa w art. 19 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest m.in. uchwała nr (...) Rady Gminy R. z dnia 13 grudnia 2002 roku w sprawie ustalenia wysokości stawek opłaty miejscowej, określenia zasad jej pobierania i wprowadzania zwolnień oraz uchwała nr (...) Rady Gminy R. z dnia 14 listopada 2008 roku w sprawie opłaty miejscowej i wprowadzenia zwolnień. Obowiązki inkasenta zostały z kolei określone przez ustawodawcę w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa. Art. 9 tej ustawy stanowi, że inkasentem jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, obowiązana do pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko płatnika składek, zgodnie z którym „umowy o inkaso” zawierane przez niego z zainteresowanymi D. G. i J. W. miały charakter czysto techniczny i stanowiły jedynie potwierdzenie i powielenie (w formie pisemnej) praw i obowiązków powstałych między organem, a inkasentem z mocy uchwały Rady Gminy i przepisów powszechnie obowiązujących. Zainteresowani pełnili rolę inkasentów w rozumieniu przepisów art. 9 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa, czyli na mocy uchwały Rady Gminy nawiązywał się pomiędzy gminą, a inkasentem stosunek administracyjnoprawny, który jest skuteczny, bez konieczności wyrażenia zgody przez podmiot wskazany jako inkasent. Zainteresowani pełniący rolę inkasentów byli podmiotami stosunków podatkowo – prawnych, wykonywali czynności w interesie publicznoprawnym. Tym samym zdaniem sądu inkaso nie może być regulowane umową zlecenia. Sąd I instancji wskazał nadto, że umowy o inkaso które zawarli zainteresowani z Radą Gminy R. nie miały cech umowy cywilnoprawnej, ponieważ nie były umowami dobrowolnymi. Podkreślić przy tym należy, że nawet w przypadku braku umów o inkaso, podmioty zobowiązane w uchwale do pobierania opłat lokalnych w drodze inkasa, mają obowiązek pobrać te opłaty w określonym terminie na rzecz organu. W konsekwencji Sąd przyjął, że nie powstał tytuł do objęcia zainteresowanych D. G. i J. W. obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Apelację od wyroku wniósł organ rentowy, zaskarżając go w całości i zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie poprzez błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie art. 6 ust. 1 pkt. 4 ustawy z 13.10.1998 r o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r poz. 1442 ze zm.) prowadzące do przyjęcia, że zainteresowani nie podlegali jako osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia w Urzędzie Gminy R. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku całości i oddalenie odwołań ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelujący wskazał, że na mocy art.6 ust. 1 pkt.4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z 13.10.1998r. (Dz.U z 2013r. poz.1442 ze zm.) obowiązkowo ubezpieczeniami społecznymi objęte są osoby będące osobami zatrudnionymi na podstawie umowy agencyjnej, zlecenia lub świadczenia usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia .

Nie istnieje odrębny tytuł do objęcia ubezpieczeniem społecznym osób powołanych przez odpowiednie organy do pełnienia określonych funkcji (m.in. inkasentów). Zatem w sytuacji, gdy osoby te zawarą z organami, które ich wyznaczyły lub powołały do określonych czynności odpowiednie umowy, w tym umowy zlecenia, to z tytułu zwartych umów osoby te podlegają ubezpieczeniu społecznemu.

Urząd Gminy R. zawarł z zainteresowanymi umowy zwane umowami o inkaso. Z treści tych umów wynikał obowiązek poboru opłat od osób wynajmujących pokoje na rzecz gminy. W treści umowy wskazano także, że poboru opłaty miejscowej inkasenci dokonują w oparciu o umowę zawartą z Urzędem Gminy. Nieuprawniony jest przy tym argument Sądu, że umowy te nie zostały zawarte dobrowolnie. Każda z zainteresowanych osób umowę podpisała i wykonywała obowiązki z niej wynikające. Z tytułu zawartych umów zainteresowane osoby zostały zgłoszone do ubezpieczenia zdrowotnego. Zgodnie z przepisami ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczącego zlecenia .

Skoro płatnik składek - Urząd Gminy w R. zgłosił zainteresowanych do ubezpieczenia zdrowotnego, tym samym, potwierdził obowiązek podlegania tych osób ubezpieczeniom społecznym, gdyż podstawą podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu jest spełnianie warunków do objęcia ubezpieczeniem społecznym.

Apelujący wskazał, że do umowy o świadczenie usług zgodnie z art.750 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zlecenia. W zakresie umów o świadczenie usług mieszczą się wszystkie umowy nienazwane a dotyczące świadczenia usług czy to o charakterze jedno czy wielokrotnym. Umowa inkasa nie jest odrębnie uregulowaną umową w przepisach prawa cywilnego, a zatem zdaniem apelującego jest to umowa nienazwana o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy o zleceniu zaś zawarcie pomiędzy stronami umów potwierdza takie stanowisko.

Płatnik składek w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz odwołującego się kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy wydając zaskarżony wyrok, wyjaśnił w sprawie wszystkie istotne okoliczności, przeprowadził wystarczające postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w granicach zasad logiki formalnej i doświadczenia życiowego, zgodnie ze swobodną oceną dowodów, w myśl art. 233 § 1 k.p.c., a następnie wydał trafny, odpowiadający prawu wyrok.

Sąd orzekający wskazał w pisemnych motywach wyroku jaki stan faktyczny stał się podstawą jego rozstrzygnięcia oraz podał na jakich dowodach oparł się przy jego ustalaniu, stosując przy tym prawidłową wykładnię przepisów prawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie.

Sąd Apelacyjny, po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przyjął w całości poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne jako własne i nie widział potrzeby ponownego ich szczegółowego powtórzenia. Zarzut apelacyjny odnosił się jedynie do dokonanej oceny prawnej.

Podstawą umocowania inkasenta nie jest umowa, ale uchwała rady gminy. Inkasent jest podmiotem stosunków publicznoprawnych, wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej. Jest zobowiązany do wykonywania czynności w interesie publicznoprawnym. Obowiązek wykonywania funkcji inkasenta powstaje zawsze i wyłącznie na skutek zaistnienia okoliczności, z którymi przepis prawa łączy powstanie takiego obowiązku. Tym samym nałożenie obowiązku poboru podatku (opłaty) i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu oraz sprecyzowanie zakresu tego obowiązku nie może nastąpić w drodze umownej - wyrok NSA z dnia 6 września 2007 r., I FSK 1192/06, LEX nr 286945. Z inkasentem nie zawiera się umowy cywilnoprawnej, jego obowiązki i prawa reguluje uchwała i przepisy ustaw podatkowych, przede wszystkim Ordynacji podatkowej. Oczywisty jest jednak obowiązek uzyskania zgody zainteresowanej osoby na przyjęcie obowiązków inkasenta, zgodę tę należy uzyskać przed podjęciem uchwały.

Natomiast dopuszczalne jest spisanie obowiązków inkasenta, które osoba wyznaczona na inkasenta podpisze na dowód zapoznania się z nimi. W orzecznictwie mówi się o umowie mającej charakter techniczny. Po wyznaczeniu inkasenta podpisuje się swoiste porozumienie precyzujące obowiązki inkasenta wynikające z uchwały i Ordynacji podatkowej oraz ustalające techniczne zasady wykonywania funkcji inkasenta. Taka „umowa” nie jest źródłem praw ani obowiązków inkasenta, jej byt ustaje z chwilą odwołania danej osoby z funkcji inkasenta.

Wobec powyższego za prawidłowe należało uznać stanowisko Sądu pierwszej instancji, zgodnie z którym skoro określenie zainteresowanych jako inkasentów oraz określenie wysokości przysługującego z tego tytułu wynagrodzenia nastąpiło w drodze uchwały Rady Gminy w R., to między Radą a inkasentami został nawiązany stosunek administracyjnoprawny. Wynagrodzenie za czynności inkasenta przysługiwało bowiem na podstawie uchwały Rady Gminy, która miała swoje oparcie w art. 17 ust. 1a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Ponadto zauważyć należy, że za publicznoprawnym charakterem tego świadczenia przemawiała treść art. 52 § 1 pkt a Ordynacji podatkowej, w myśl którego wynagrodzenie inkasentów pobrane nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej było traktowane na równi z zaległością podatkową.

Art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 z późn. zm.) stanowi, że opłata miejscowa jest pobierana od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach. Z kolei, zgodnie z treścią art. 19 pkt 2 tej ustawy, rada gminy w drodze uchwały może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sposób unormowania instytucji inkasa w powołanym wyżej przepisie art. 19 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wymaga, by określenie inkasentów nastąpiło wyłącznie przez wskazanie konkretnej osoby fizycznej z imienia i nazwiska czy też konkretnego podmiotu. Wskazuje na to zwarty w nim termin "określić inkasentów". Definicja słownikowa tego pojęcia oznacza - nadać nazwę, określić charakterystyczne cechy. Co prawda posłużenie się definicją słownikową ww. terminu nie przesądza ostatecznie o sposobie indywidualizacji jakiegoś podmiotu. Może ona bowiem nastąpić przez podanie danych personalnych, a więc w sposób konkretny, bądź też przez wyliczenie cech (atrybutów) osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, czyli techniką tworzenia norm generalnych.

Pamiętać jednak należy, że powierzenie komuś stanowiska (funkcji) inkasenta musi poprzedzać zgoda danego podmiotu na przyjęcie łączących się z tym obowiązków. Jest rzeczą oczywistą, że musi ona zostać wyrażona przed określeniem (wyznaczeniem) inkasenta, a nie dopiero na etapie zawarcia ze wskazaną osobą stosownej umowy. Źródłem nawiązywanego stosunku prawnego jest w tym wypadku uchwała organu stanowiącego gminy, a nie będąca jej następstwem, mająca czysto "techniczny" charakter umowa z określoną - wyznaczoną na inkasenta osobą. Płynię z tego wniosek, że określenie czy też wyznaczenie inkasenta może dotyczyć jedynie wskazanej w sposób konkretny osoby (por. wyrok NSA z dnia 11 stycznia 2008 r., sygn. akt II FSK 1526/06).

Tym bardziej nie można przyjmować, że zainteresowanych łączyły z Gminą R. umowy zlecenia. Strony łączył stosunek podległości publicznoprawnej, a nie umowa cywilna.

Tym samym apelacja organu rentowego jako niezasadna została oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.